

Cizinec.

Temno ukládalo se opět nad zemí. Vítězně zastínilo lidi a zatarasilo cestu k čistě duchovní říši. Světlo Boží ustoupilo od nich. Tělo, které mu sloužilo jako tělesná schrána, viselo zkrvavené a zničené na kříži, jako oběť odporu těch, jimž chtělo přinést štěstí a svatý mír.

Na vrcholku veškerého stvoření, v zářivé blízkosti Boží stojí hrad Grálu jako chrám Světla. V něm panoval veliký smutek nad zbloudilými lidskými duchy dole v hlubinách, kteří se ve slepém rozumbradství nepřátelsky uzavřeli Pravdě a nechali se nenávisti plnou temnotou vybičovati až ke zločinu na Synu Božím. Těžce dolehla na všechn svět kletba vytvořená takto lidstvem a stlačila je ještě do většího omezení jejich chápavosti. –

S vážným úžasem hleděl jinoch z hradu Grálu na nesmírné dění ... příští Syna Člověka. V tu dobu nacházel se již ve svém vzdělávání, které trvalo tisíciletí. Měl se odebrati dobře vyzbrojen dolů, do oněch nížin, kde následkem vůle lidí panovalo temno.

Tu se snícímu položila jemně na rameno ženská ruka. Prastvořená Královna Ženskosti stála vedle něho a pravila s láskyplným smutkem:

„Nech na sebe působiti toto dění, milý synu. **Takové** jest bojiště, kterým budeš procházeti v hodině splnění. Na prosbu zavražděného Spasitele dopřává Bůh Otec, abys před soudem ještě jednou zvěstoval odpadlíkům jeho slovo a zachránil ty, kdo mu budou chtít ještě naslouchat.“

Němě sklonil jinoch hlavu a přistoupil k vroucí modlitbě o sílu, protože v něm mocně burácel ohlas tak veliké Boží lásky!

Rychle rozletěla se zvěst o poslední opětovné možnosti milosti po všech zemích a mnohé duše prosily úpěnlivě Boha o svolení, aby směly spolupomáhati na velikém díle vykoupení všech těch, kdo chtějí ještě najíti cestu k Bohu.

Láska Boha Otce dopřála to mnohým duším, kterým to přineslo prospěch ke vzestupu. V díkuplné radosti složil zástup takto omilostněných jásavě slib věrnosti ke splnění povolené možnosti služby.

Tak se utvořili **ti** povolání, kteří se měli později dáti do služeb Vyslanci Božímu, až by nadešla jeho hodina splnění na zemi. Byli pečlivě vzděláváni k těmto úkolům a vtělili se na zemi v pravý čas, aby mohli býti pohotově, jakmile se ozve volání k nim. **Naslouchati tomuto volání bylo prvním splněním** jejich povinností.

Zatím využilo se na zemi odkazu zavražděného Syna Božího, jeho živého slova, jen k sobeckým účelům. Lidem chyběl při tom veškerý pojem pravých zásad Kristových. Naopak. Vžili se tak do falešné, čistě pozemské služby lásky, že konečně zavrhli a ještě dnes zavrhuji všechno jiné, co se nejeví v této protivně, jimi žádané změkčilosti, a co neprovozuje tak nezdravý, otrocký kult lidskosti, jako nepřicházející od Boha. Všechno, kde jako základ chybí uznání lidské svrchovanosti, označuje se prostě jako falešné a nepatřící k Božskému slovu. Za tímto chováním neskrývá se však ve skutečnosti nic jiného, než úzkostlivá starost, aby se

nemohla zjeviti dávno již pociťovaná prázdnota falešné stavby.

To se učinilo ze svatého odkazu Syna Božího! Za takových ponižujících předpokladů vykládala se dál jeho jasná slova až příliš lidsky. Využitkováním lidských slabostí získávali se stoupenci, až se mohlo rozvinouti trochu pozemské moci, ke které vždy směřoval poslední cíl. Ale pak ukázalo se velmi brzo v bestialních ukrutnostech, jak daleko byli nositelé Kristova principu od jeho skutečného porozumění a jak málo jej žili. Trvale a vždy ostřeji nabývalo se důkazu, že právě ti, kdo chtěli být nositeli Kristova principu, byli nejhoršími nepřáteli a největšími uražeči skutečných zásad Kristových! Nestoudně a neodpustitelně! Celé dějiny po Kristově pozemském životě od počátku církvi ukazují nesmazatelně vrytými a vpálenými ranami tyto skutečnosti tak jasně, že jich nikdy nelze popřítí nebo zeslabiti. Nezahaleně táhne se znamení hanby vědomého pokrytectví dlouhou historií jednotlivých i hromadných vražd za trestuhodného vzývání Boha! Ještě dnes staví se na tom na mnohých místech, jenže ve změněných, dnešní době přizpůsobených formách.

Tak stávalo se temno stále černějším, dík ochotnosti všech lidských duchů, čím více se blížila doba, kdy se měl vtělit Syn Člověka na zemi.

Radostný ruch v živlech oznamoval jeho pozemské zrození. Andělé provázeli ho láskyplně k zemi. Prastvoření tvořili pevnou zeď kolem něho a kolem jeho pozemského dětství. Jeho pozemské mládí smělo být slunné. Jako pozdrav Boha Otce vídal večer zářiti nad sebou kometu, na kterou hleděl jako na samozřejmost, patřící ke hvězdám. Pak byla mu dána na oči páska, kterou bylo mu nositi v jeho trpkém pozemském vývoji.

Cizím zdálo se mu pak jeho okolí. Jen vznešená neukojitelná touha plnila mu duši, touha, jež se stupňovala až k neklidu, k trvalému, nervosnímu hledání. Nedala se ukojiti ničím, co poskytovala země.

S jemnohmotnou páskou na očích stál nyní v nepřátelské oblasti proti temnu. Stál na bojišti, kde všechno temné mohlo pevněji zapustiti kořeny než on sám. Proto bylo v povaze věcí, že všude, kde se snažil něco podniknouti, nemohla se najíti ozvěna a nebylo žádného úspěchu. Všude a vždy jen nepřátelsky zasyčelo temno. Dokud pro něho nenadešla doba splnění, mohlo se temno stále zesilovati a škoditi mu pozemsky tam, kdekoliv byl nějak pozemsky činným. Ať to bylo ve věcech soukromých, obchodních nebo státních. Všechno pozemské **muselo** zcela přirozeně státi vůči Božímu Vyslanci jen nepřátelsky, protože všechno lidské chtění se dnes obrátilo **proti** pravé vůli Boží, přes zdánlivé hledání Pravdy, za kterým se skrývá vždy jen ješitnost v mnohých podobách. Temno nacházelo všude ochotné kreatury, aby Vyslance Světla zdržovaly a citelně bolestně ho zraňovaly.

Tak stala se doba jeho pozemského učení cestou utrpení.

Tak jako duchovno ve veliké síle působí na bytostné, jemnohmotné i hrubohmotné zdánlivě magneticky přitažlivě a přilnavě, stejným a ještě mnohem silnějším způsobem musí to, co má svůj původ nad duchovnem, působiti v pozdějším stvoření na **všechno** pod sebou. Jest to přirozené dění, které není možné jinak. V účinku je to však přitažlivé síle jen podobno. Přitažlivá síla ve známém smyslu má vzájemnou jen stejnorodost. Zde však jde o existující **moc silnějšího** v čistě věcném, nejušlechtlejším smyslu!

Není to myšleno pozemsky lidsky, protože v hrubohmotnosti je tento zákon jako všechno jiné příčiněním lidí ve svém projevu zesurověn. Přirozený projev této vládnoucí moci jeví se v zevnější formě jako magnetická přitažlivost, shrnutí, soudržnost, ovládnání.

Podle tohoto zákona cítili se lidé magneticky přitahováni k tomuto zahalenému, silnějšímu cizinci s výšin, ačkoliv se namnoze proti tomu nepřátelsky bránili.

Hutné obaly, které měl kolem sebe, nemohly úplně utlumiti pronikání této síly, na zemi cizí. Tato síla nemohla však ještě vyzařovati tak volně, aby působila **onou** neodolatelnou mocí, jakou má po odpadu položených obalů v hodině splnění. To uvedlo rozpor do citů lidí. Již pouhé bytí cizincovo budilo v nich při setkání myšlenky naděje nejrůznějšího druhu. Tyto myšlenky se však žel podle jejich smýšlení zhustily vždy jen na pozemská přání, která v sobě živili a v sobě stupňovali.

Ale cizinec nemohl nikdy dbáti na taková přání, protože nepřišla dosud jeho hodina. Tím se mnozí viděli ve své vlastní domýšlivosti těžce zklamáni, ba cítili se dokonce zvláštním způsobem podvedení. Neuvažovali nikdy, že to ve skutečnosti byla **jen jejich vlastní** sobecká očekávání, která se nesplnila. Ve svém zklamání rozhořčeně uvalovali zodpovědnost za to na cizince. Avšak on jich nevolal, nýbrž oni sami se mu vtírali a na něho se věšeli podle tohoto jim neznámého zákona a stávali se mu často těžkým břemenem, s nímž putoval po ona pozemská léta, předurčená mu pro dobu jeho učení.

Pozemští lidé cítili při něm něco tajuplného, neznámého, co si nemohli vysvětliti. Tušili skrytou moc, kterou nechápali a ve své neznalosti tušili proto i na konec přirozeně jen úmyslnou

sugesci, hypnosu a magii podle způsobu svého nepochopení. Zatím však nic z toho všeho nepřicházelo v úvahu. Původní náklonnost, vědomí podivné přitažlivosti proměňovaly se pak velmi často v nenávist, která se vyzuřila v morálním házení kamení a v pokusech špinění proti tomu, od kterého příliš záhy mnoho očekávali.

Nikdo si nedal práci spravedlivého zkoumání sebe, ze kterého by bylo vyšlo najevo, že cizinec, žijící pro sebe v jiných názorech a ideálech, jest ten, jehož ti, kdo se k němu tísní, využítkovali. Že to není on, kdo by někoho využil, jak sobě i jiným snažili se namluviti tito vtíravci v trpkosti, že se jim nevyplnila přání pohodlného života. Prokazovanou vlídnost kvitovali nesmyslnou nenávistí a nepřátelstvím po způsobu Jidáše.

Ale cizinec na zemi musel to vše nechat přes sebe přejíti. Vždyť to byl jen zcela přirozený následek jeho bytí, dokud lidstvo žilo v bludu. Takové prožití však současně přinášelo nutné pro něho otužení, které se jako brnění zvolna kladlo kolem jeho ochoty k pomoci v každém čase. A tak rozevřela se propast mezi ním a lidstvem ... ranami duše, které působily rozpor a oddálení. Tyto rány mohou se zahojiti jen úplnou proměnou lidstva. Rány mu zasazené tvořily od této hodiny propast, kterou může překlenouti jen **ten** člověk, který jde **zcela** cestou Božích zákonů. Jedině tato cesta může sloužiti jako most. Každý jiný musí se roztříštiti v propasti, neboť není jiné cesty ku překročení této propasti. A zůstat před ní stát přináší zničení.

V přesnou hodinu ještě před koncem této těžké učební doby naplnilo se i setkání s družkou, která jako část jeho měla společně s ním putovati pozemským životem, aby podle

Božského určení spolupůsobila na velkém úkolu. Sama cizinkou na zemi, podřídila se ve vlastním poznání radostně Boží vůli a vděčně s ní splýnula.

Pak teprve přišla doba pro povolání, kteří kdysi složili Bohu slib věrnosti ke službě! Jejich prosbě bylo pečlivě vyhověno. V pravý čas stalo se vtělení na zemi. Za věrného vedení byli pozemsky vyzbrojeni pro svůj úkol vším, čeho jim bylo třeba ke splnění. Bylo jim to posláno a darováno tak nápadně, že to nemohli považovati za nic jiného než za dar, za léno pro hodinu splnění jejich někdejšího slibu. Přesně vešli ve styk s Vyslancem, nejdříve s jeho slovem a pak i osobně ... Ale mnozí z nich tušili sice volání, cítili něco nezvyklého v duši, ale nechali se zatím na své pozemské cestě oplésti čistě pozemským a z části dokonce i temnem tak, že nemohli vynaložiti sílu, aby se přemohli k opravdové službě, kvůli níž směli na zemi pro tuto velikou dobu. Někteří projevili sice slabou vůli ke splnění, ale pozemské chyby je od toho zdržovaly. Byli žel i takoví, kteří sice nastoupili cestu svého určení, ale při tom hledali předem **v první** řadě pozemský prospěch. Dokonce i mnozí z opravdově chtějících očekávali, že ten, kterému **oni** měli sloužit, jim urovná cestu ke splnění, místo aby tomu bylo naopak. Jen nemnozí jednotlivci ukázali se vskutku tak, že byli schopni vrůstí ve svůj úkol. Těm pak v hodině splnění bude dána desateronásobná síla tak, že již nezůstanou citelnými mezery a oni ve věrnosti budou dokonce schopni vykonati více, než by kdy dovedl veliký zástup. –

Se zármutkem viděl cizinec na zemi zpustošení v zástupu povolaných. **Byla to pro něho jedna z nejtrpčích zkušeností!** Ačkoliv se naučil mnohému, co sám od lidí vytrpěl ... před touto skutečností stál bez porozumění. Neboť nenacházel pro toto

selhání žádné omluvy. Podle jeho pojetí nemohl povoláný, který se vtělil a byl zvláště veden, při vyslyšení svých proseb jednati jinak, než věrně řešiti svůj úkol v nejradostnějším splnění! K čemu byl jinak na zemi! Proč byl věrně chráněn až k hodině, kdy ho Vyslanec potřeboval! Všechno bylo jim darováno jen pro jejich nutnou službu! Proto se stalo, že cizinec, když se setkal s prvními z povoláných, plně jim důvěřoval. Viděl v nich jen přátele, kteří vůbec nemohou jinak myslet, cítit a jednat, než v neochvějně věrnosti. Vždyť to bylo to nejvyšší a nejdrahocennější, co mohlo člověka potkat. Ani myšlenka nepřišla mu na možnost, že také povolání mohli se státi nečistými ve své době čekání. Bylo pro něho nepochopitelné, že člověk při takové milosti mohl rouhavě zameškati a promarniti vlastní účel svého pozemského života. Připadali mu se svými, na nich utkvělými chybami, jen velmi potřebnými pomoci ... Proto se ho dotkla strašlivost tohoto poznání tím tvrději, když se musel dožít, že lidský duch není ani v takových neobyčejných případech spolehlivý a že objeví se nehodným nejvyšší milosti i při tom nejvěrnějším duchovním vedení!

Zdrčen, viděl pojednou před sebou lidstvo v jeho nevýslovné méněcennosti a zavrženosti. Zhnusilo se mu.

Tíživěji dopadla bída na zemi. Vždy zřetelněji ukazovala se neudržitelnost falešné výstavby všeho dosavadního lidského působení. Vždy zřejměji vycházelo na světlo svědectví jeho neschopnosti. Při stoupajícím zmatku začalo vše zvolna kolísat. Jen jediné nekolísalo: Lidská domýšlivost ve vlastní dovednost.

Ta právě vyrůstala bujněji než kdy jindy. Bylo to také

přirozené, protože domýšlivost potřebuje vždy půdu omezenosti. Vzrůst omezenosti musí mít za následek také bujný přerůstání domýšlivosti.

Touha po uplatnění stupňovala se až v horečnou křeč. Čím méně měl člověk k rozdávání, čím více v něm duše úzkostlivě volala po osvobození v příliš jasně předtuše klesání, tím úporněji usiloval ve falešné potřebě vyrovnání **o vnější pozemské malichernosti**. O lidská vyznamenání. I když lidé v tichých hodinách často cítili konečně pochybnost o sobě samých, chtěli proto tím horlivěji alespoň **platit** za vědouce. **Za každou** cenu! Tak šlo to šíleně dolů. V poznání, ze kterého se rodila úzkost z příštího zhroucení, hleděl se každý konečně omámit po svém způsobu a nechal neslýchané běžet jak běželo. Zavíral oči před hrozící zodpovědností.

„Moudří“ lidé však hlásali dobu příchodu silného pomocníka z tísně. Většina z nich chtěla však tohoto pomocníka poznávat v sobě, nebo tam, kde byla skromnost, chtěla ho najít ve svém kruhu.

„Věřící modlili se k Bohu o pomoc ze zmatků.“ Avšak ukázalo se, že tito pozemští človíčkové již ve své prosbě, ba v očekávání splnění hleděli stanovit ve svém nitru Bohu podmínky a přáli si, aby tento pomocník byl **takový**, jak odpovídal **jejich názorům**. Tak daleko jde ovoce pozemské omezenosti. Lidé mohou věřit, že Vyslanec Boží má zapotřebí zdobiti se pozemskou tretkou! Očekávají, že se musí řídit podle jejich tak omezených názorů, aby tím byl jimi uznán a získal jejich důvěru! Jaká neslýchaná domýšlivost, jaká osobivost je již v této skutečnosti! Domýšlivost bude v hodině splnění zle roztříštěna se všemi těmi, kdo v duchu holdovali takovému bludu! –

Tu zavolal Pán svého služebníka, který chodil po zemi jako cizinec! Zavolal ho, aby promluvil, aby přinesl poselství všem, kdo po něm žíznil! A hle, vědění „moudrých“ bylo falešné, modlitby věřících byly nepravé, neboť se neotvírali hlasu, který přicházel z Pravdy. Proto mohl být poznán také jen tam, kde kapka Pravdy nebyla v člověku zasypana pozemskou vadností, mocí rozumu a všemi těmi věcmi, které jsou schopny svést lidského ducha s pravé cesty a přivést ho ke zkáze.

Hlas mohl vzbuditi ozvěnu jen tam, kde prosba vycházela ze skutečně pokorné, poctivé duše.

Volání vyšlo. Kam zasáhlo, přinášelo nepokoj a třštění. Avšak na místech, kde bylo vážně očekáváno, přineslo mír a blaženost.

Temno naslouchalo, přicházelo v neklidný pohyb a shluklo se kolem Země ještě hustěji, tížeji a černěji. Nepřátelsky vybuchlo již tu i tam a nenávistně syčelo do řad těch, kdo chtěli následovati volání. Úže a úžeji kroužilo však kolem **těch** povolaných, kteří selháním museli klesnouti do temnoty, které tím dobrovolně podali ruku. Jejich dřívější slib vázal je duchovně pevně k Vyslanci a přitahoval je k němu v hodině blížícího se splnění. Zatím však jejich chyby působily jako překážka a odpuzovaly je od Vyslance, protože následkem nich nebylo možno žádné spojení se Světlem.

Z toho mohl vzniknouti opět jen most pro nenávist, pro veškerou nenávist temna vůči všemu světlému. A tak přiostrčili cestu utrpení Vyslanci Světla až ke Golgatě. Veliký počet lidí připojil se až příliš rád, aby mu ztížil tuto cestu, zvláště ti, kdo se domnívali, že sami již znají cestu Světla a po ní jdou, jako kdysi farizeové a zákoníci. To všechno vytvořilo situaci, kde lidstvo

mohlo ještě jednou dokázati, že by dnes opět učinilo přesně totéž, čím se kdysi již provinilo na Synu Božím. Tentokráte jen v modernější formě ukřižování symbolicky, pokusem **morální vraždy**, která podle zákonů Božích **není méně trestná** než vražda tělesná.

Bylo to splnění po poslední, lehkomyšlně zanedbané možnosti milosti. Zrádci, falešní svědkové a pomlouvači přicházeli ze zástupu povolanych. Stále více havěti temna odvažovalo se ven a považovalo se za bezpečnou, když cizinec na zemi ve splnění vůči té špíně mlčel, jak mu bylo poručeno a jak kdysi ne jinak činil Syn Boží před řvoucím množstvím, které ho chtělo míti přibitého na kříži jako zločince. Ale když věrolomní odpadlíci ve své slepé nenávisti domnívali se již býti u vítězství, když temno považovalo dílo Světla znovu za zničené, protože doufalo, že nositele tohoto díla pozemsky úplně znemožnilo, tu zjevil Bůh tentokráte **svou všemohoucností svou vůli!** A pak ... třesouce se klesli také posměvači na kolena před jeho velebností, ale ... bylo pro ně již příliš pozdě!